susţinută, le-a adus, cum aduce soarele vara roadele pomilor, să dea în pârg.

Dar, să luăm bine aminte, ce înseamnă la român acest moment dinamic, această iminentă revărsare a fiinţei lui în acţiune! Ea se simte numai în clipa în care unitatea fiinţei a ajuns imposibilă, adică s-a sfâşiat între realitate şi vis, în clipa în care conştiinţa omului s-a dezdoit, într-o trăire dureroasă a actualului, despărţită de vedenia posibilităţilor, alungate la curţile îndepărtate ale dorului şi poate chiar dincolo de ele, în clipa în care visul însingurat, izolat în gol şi lipsit de împăcarea fiinţei, a devenit tiran pentru cugetul omului; iar realitatea – lipsită de saţul pe care i-l dă prezenţa bucuroasă a dorinţei şi nădejdea visului împlinit – i-a ajuns de nesuferit.

Atuncea şi numai atuncea, existenţa visului se adună majoră la hotarele voinţei, pentru a provoca trecerea la faptă. Românul numeşte această stare: „amar" şi ea îl împinge la faptă.

Nu e oare stranie însă această „trecere la faptă", nu în virtutea împrejurării că „poţi", cum se-ntâmplă la toată omenirea Apusului, ci în virtutea stării în care „nu mai poţi"?

Prin urmare, şi în aceste clipe tot nevoia de prezenţă vecinică, sentimentul dezmoştenirii